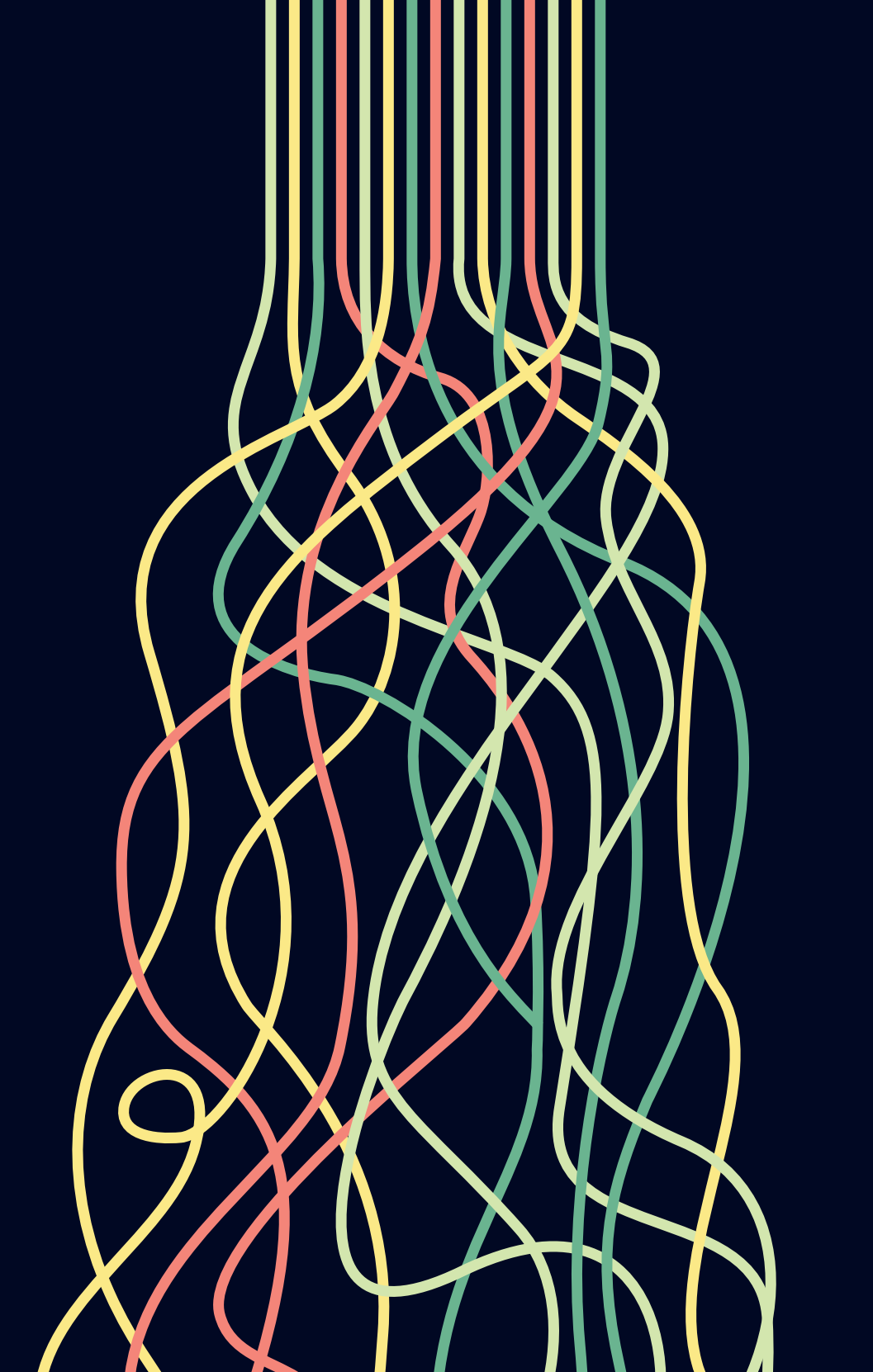

INDHOLD

1	Lev stærkt ... 7
2	Mødet ved trinbrættet 17
3	Håbløs 25
4	Jesus har gjort det 43
5	Manden med naglemærkerne 55
6	Lyset i mørket 69
7	Miss Perfect 81
8	Jagten på det sande discipelliv 101
9	Manden på bænken 119
10	Guds gode plan 131
11	Han trak mig op 141
12	Alt virker sammen til det gode 153
13	Den lange vej til Jesus 165
14	Fordi det er sandt 181
15	Nåde at han fandt mig 195

Udgivernes forord

Det er en glæde for os at kunne udgive denne bog og dens beretninger om, hvordan forskellige mennesker har lært Jesus at kende som deres frelser. Beretningerne bygger på interviews foretaget af bibelskolelærer Mikkel Vigilius.

Vi håber, at disse beretninger må blive et vidnesbyrd for læserne om, hvordan Gud også i vores dage møder mennesker og viser dem sin kærlighed, så de lærer ham at kende og gennem troen bliver hans børn. Selvom beretningerne er vidt forskellige, løber der en rød tråd igennem dem, fordi det dybest set er den samme hovedperson, som optræder i dem alle, nemlig Jesus. Det er ham, som handler og skaber troen hos de personer, vi møder i beretningerne, både ved hjælp af Bibelen og ved hjælp af andre mennesker og deres bønner.

Det er vores ønske og bøn, at alle, som læser denne bog, også selv må få lyst til at lære Jesus at kende.

Udgiverne

Forfatterens forord

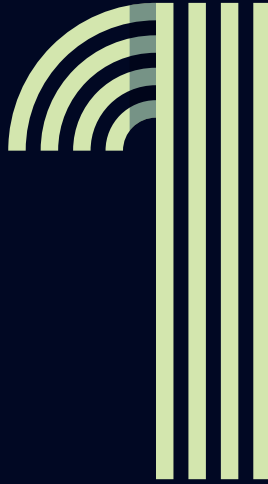
Jesus siger om sig selv: ”Jeg er vejen og sandheden og livet; ingen kommer til Faderen uden ved mig” (Joh 14,6). Jesus er den eneste vej til fred og fællesskab med Gud, til syndernes forladelse og evigt liv. Men der er mange veje til Jesus. Der er lige så mange veje, som der er mennesker.

Det er en stor glæde for mig at høre kristne fortælle, hvordan de er kommet til tro på Jesus som deres frelser. I nogle år har jeg samlet på og nedskrevet den slags beretninger. Det var ikke nemt for mig at udvælge de 15 beretninger, som skulle med i denne bog. Jeg siger tak til dem, som hjalp mig med at vælge.

De 15 beretninger vidner om, at Gud arbejder i dag for at kalde mennesker til omvendelse og tro på Jesus. Når et menneske bliver kristen, er det altid Gud, der gør det. Det er mit håb, at det må blive klart gennem denne bog, og at det må få læseren til at bede Gud om frelse både for sig selv og for andre.

Jeg vil sige tak alle jer, som jeg har fået lov at interviewe. Tak, at I vil vidne om Guds store nåde i Jesus!

Mikkel Vigilius

Lev stærkt ...

Kristian Skov

”En af sangene hed ’Burn’. Den var jeg vild med. Den kunne både handle om at brænde ting af, men den kunne også handle om at brænde sig selv op: Lev stærkt, dø ung! Burn!”

Når Kristian Skov som dreng sad i missionshuset med sine forældre, var der ét bestemt emne, han ikke kunne lide at høre om: Jesu genkomst og dommens dag. Når prædikenerne bevægede sig ind på de ting, lukkede han øjnene og prøvede at falde i søvn. Det var et emne, der gjorde ham urolig. Var han frelst og klar til Jesu genkomst?

Han vidste, at det handlede om evigheden, om evig frelse eller evig fortabelse. Men det var for skræmmende for ham at tænke på og forholde sig til.

Grundlæggende var Kristian tryk i troen på Jesus, da han var barn. Han var glad for at gå i kristen søndagsskole og juniorkreds. I den forstad til Hillerød, hvor han boede, var en tredjedel af børnene fra området med i et kristent arbejde blandt børn. På den baggrund oplevede han det helt naturligt at være kristen. Han hørte om Jesus både i hjemmet, i det kristne arbejde blandt børnene og senere i en kristen friskole.

Han troede tillidsfuldt på det, han hørte, og fik en dyb overbevisning om, at Jesus lever. Denne overbevisning forlod ham aldrig siden, heller ikke da han selv forlod Jesus.

Oprør mod menigheden

I puberteten oplevede han en tiltagende protest og reaktion indefra imod den kristne menighed og dens normer for, hvordan man skulle se ud, opføre sig og leve.

Han oplevede mere og mere de kristne som nogle hyklere, der holdt masken over for hinanden. De kunne godt sige en masse rigtige ting, men de levede ikke selv efter det, de sagde.

Kristian ville være ærlig, og han ville hellere blive betragtet med betænkelighed og bekymring af de andre kristne end bøje sig ind under deres normer og forventninger. Han slog ind på et spor, hvor han handlede bevidst provokerende, oprørsk og destruktivt:

”Jeg fandt sammen med en god ven, som også kom fra et kristent hjem. Vi oplevede begge to en tilfredsstillende ved at gøre noget grænseoverskridende. Vi stjal, lavede hærværk, tændte bål i gaderne, kørte bil uden kørekort, udborede vores knallerter og stak af fra politiet, kom i slåskamp, smed hjemmelavede bomber i gågaden m.m. Vi var godt klar over, at det var galt, men vi var enige om at forsvare det, og

vi syntes, at de andre kristne havde et mindst lige så stort problem i deres hykleri. Med tiden blev jeg gradvist mere kold over for det, jeg gjorde. Min samvittighed blev mere og mere sløv. Det, som jeg havde svært ved at gøre til at begynde med, det kunne jeg til sidst gøre uden problemer.”

Gode følelser ved det destruktive

Kristian og hans ven gejlede hinanden op til at gøre stadigt grovere og mere destruktive ting:

”Vi havde en underforstået enighed om, at hvis man blev udfordret til at gøre noget, så måtte man gøre det. Man kunne ikke bakke ud. Vi oplevede begge to en underlig tilfredsstillelse ved at være destruktive. Der var også en spænding i det og en oplevelse af frihed. Jeg syntes selv, at jeg var sej, og det var en god følelse. På et tidspunkt klippede vi os skaldede, og da vi kom ind i missionshuset uden hår, var der 200 øjne på os. Vi kunne både se og mærke, at de andre kristne var bekymrede for os, og at det gjorde nogen af dem ondt. Men selvom det næsten er sygt at sige det, så oplevede vi et kick ved den smerte, vi forvoldte andre.”

Jeg kan huske engang, hvor jeg sad til et møde i missionshuset, og vi skulle bede. Alle foldede hænderne, og det gjorde jeg også selv, og jeg bøjede hovedet. Men så tænkte jeg: Nu er der garanteret nogen, der sidder og ser på mig, om jeg gør som de andre. Og så kiggede jeg op og fangede øjnene på tre-fire stykker, som sad og kiggede på mig. Jeg vidste, at de var bekymrede for mig, og at de tænkte, at jeg var på vej ud i noget skidt. Men jeg havde en god følelse ved det.

Både min ven og jeg havde storebrødre, og det betød meget for os at få deres anerkendelse. Den fik vi, når vi gjorde noget grænseoverskridende, groft og vildt. ’I er jo vanvittige!’ kunne min storebror sige. Sådan en kommentar betød rigtig meget for mig.”

Mor og far

Kristians forældre havde i begyndelsen ingen konkret føling med, hvad han lavede med sin ven.

”Der var meget større frihed for børnene dengang. Jeg sagde bare til min far og mor, at jeg skulle over til min ven, og han sagde det sam-

me til sine forældre. Så ingen af dem var klar over alt det skrammel, vi lavede. I en overgangsfase kom vi stadig i missionshuset, når der var ungdomsmøder. Men ofte var vi kun med det første kvarter, så gik vi ned i byen og spillede på automater. Når der var kaffe, kom vi så tilbage igen. Det var åbenlyst og bevidst provokerende.

Mit oprør var ikke vendt mod mine forældre. Jeg havde haft en god barndom med tryghed og kærlighed. Men mine forældre var en del af det system, som jeg følte, trykkede mig ned. I takt med, at jeg blev stadigt hårdere, kom de også til at mærke min opsætsighed og hårdhed derhjemme. Jeg havde et heftigt temperament. Jeg kunne tage gryden på middagsbordet og vende bunden i vejret ud over det hele. Jeg var ikke sød ved dem. Jeg ærede ikke min far og mor, sådan vil jeg sige det.

Jeg ved, at min mor og far bad for mig – hele vejen igennem. Det var der flere, der gjorde. Mine forældre prøvede også at tale med mig, men det trængte ikke igennem.”

Farvel til Guds ord

”I gymnasietiden blev det mere og mere åbenbart både for andre og for os selv, at min ven og jeg ikke levede som kristne. Gradvist holdt vi op med at komme der, hvor Guds ord blev forkyndt. Vi vidste godt, at det var der, Ånden kunne tale til os og arbejde på samvittigheden. Men det var for os netop en god grund til at blive væk.

I stedet begyndte vi at gå til styrketræning 5-6 gange om ugen. Det kom til at fylde rigtig meget for os. På det tidspunkt var vi blevet uvenner med en gruppe fyre fra det område, hvor jeg boede. De jagtede os for at banke os. Engang hvor jeg var alene, blev jeg omringet af tre af dem. Heldigvis lykkedes det mig at sparke mig ud af situationen og løbe fra dem. Men fordi vi trænede, blev vi gradvist så stærke, at det til sidst var os, der jagtede dem.

En dag, da vi kørte i en bil, så vi en af dem i en bil foran os. Vi jagtede ham og torpederede ham bagfra, så han skred ud i et kryds. Hævnen kom inden for 24 timer i form af en brandbombe på min fars garagetag. Vores fjendskab i forhold til den her gruppe fastholdt min ven og mig i en rolle, hvor vi bare blev mere og mere hårde.”

Lev stærkt, dø ung!

”Vi dyrkede en ekstremt maskulin kultur. Piger interesserede os egentlig ikke noget videre. Vi opfattede dem som svage. Det handlede for os om at være seje, hårde og frygtløse. Vi kørte dødkørsel gennem midtbyen med 140-150 kilometer i timen, og jeg kan ikke mindes, at jeg på noget tidspunkt var bange. Lev stærkt, dø ung! – det var sådan, vi tænkte. Vi levede fra dag til dag. Det, som gav os et kick, det gjorde vi.

I gymnasietiden kom alkohol mere ind i billedet, og vi blev endnu mere destruktive. Vi lavede hærværk og stjal uden hensyn til andre. På det tidspunkt var min samvittighed så bedøvet, at jeg kunne gøre alle de her ting uden at have problemer med det. Vi holdt os væk fra gymnasiet i flere uger for at leve vores eget liv og for at vise, at der ikke var nogen, som skulle bestemme over os – ingen forældre, lærere, buschauffører eller nogen andre.

Vi hørte meget heavy metal-musik. Den musik udtrykte meget godt det, vi følte: noget med knyttede næver, sammenbidte tænder, hårdhed og oprør. En af sangene hed 'Burn!'. Den var jeg vild med. Den kunne både handle om at brænde ting af, men den kunne også handle om at brænde sig selv op: Lev stærkt, dø ung! Burn!”

Det destruktive liv kulminerede, da Kristian og hans ven efter gymnasiet tog på et kibbutz-ophold i Israel.

”Her var der ingen, der kendte os, og det gav os en stor frihed. Tiden i Israel kom til at handle om druk, tyveri og destruktion. Vi oplevede, at det var sjovt. Det forbudte land var sjovt. Jeg kan ikke mindes, at jeg havde det dårligt indeni. Min samvittighed var helt ødelagt. Når vi drak og hærgede, morede vi os. Men det kunne ske, når jeg kom ind på mit værelse sent på natten og blev alene, at tanken kom til mig: Hvis Jesus kommer igen nu, så er du fortabt!”

Råb om frelse

Vendepunktet i Kristians liv kom ikke længe efter.

Han var hjemme i Danmark og var begyndt som rekrut ved militæret. En nat var han på øvelse i et åbent terræn nær Roskilde. Han kørte på en militær motorcykel og fulgte en hård grusvej gennem terrænet. På et tidspunkt indhentede han en stor tank på larvefødder.

Først forsøgte han at overhale venstre om, men kunne ikke på grund af noget bevoksning. Så prøvede han højre om, og det lykkedes. Han kom forbi tanken, men da han skulle ind på grusvejen igen, skred motorcyklen ud.

Kristian væltede om på maven og havde ingen mulighed for at undvige tanken. Larvefødderne masede hen over Kristian midt på hans krop, så hans arme og overkrop lå på den ene side af larvefødderne, mens benene lå på den anden. Tanken vejede 42 ton, og vejen var hård som asfalt, så menneskeligt set var der ingen mulighed for at overleve. ”Da jeg blev klar over, hvad der var ved at ske, vidste jeg, at jeg skulle dø. Og så kom det, der lå dybest i mig frem, og jeg råbte af al kraft: ’JESUS!’ Jeg råbte ikke for at blive reddet fra at dø. Jeg råbte for at blive frelst fra Helvede.”

Ingen mennesker hørte Kristians råb. Det blev overdøvet af larmen fra den store tank. Men føreren af tanken havde set lyset fra Kristians motorcykel og standsede derfor, da Kristian lå midt inde under tankens larvefødder. Så bakkede føreren tanken, og Kristian lå tilbage. En gruppe soldater strømmede til, og de var ikke i tvivl om, at han var død. Motorcyklen var også blevet kørt over, og den var kun få centimeter høj. ”Skov er færdig,” sagde de. Men så opdagede de, at Kristian rørte på sig, og en ambulance blev i største hast tilkaldt.

Gennem hele forløbet var Kristian ved bevidsthed, og smerten var ubeskrivelig. Da han kom på hospitalet, blev han lagt på ryggen, og en læge klippede hans tøj af. Da lægen tog tøjet til side for at se på Kristians underkrop, kunne han ikke skjule sit ubehag ved det, han så. Kristian bogstavelig talt svømmede i blod, og blodtrykket var faldet til et livstruende niveau. Han blev straks bedøvet, og de næste 8-9 timer opererede lægerne på ham. Det blev den første af en lang række operationer.

Fortsat modstand

Da Kristian kom til sig selv, var han ikke i tvivl om, at Jesus havde grebet ind i hans liv. Det var Jesus, som havde ladet ulykken ske, og det var Jesus, som havde reddet ham fra døden. Ingen fagfolk, hverken militære eller medicinske, kunne forklare, hvordan han havde overlevet.

”Du skulle have været delt i to,” fik han at vide, ”men nogen har løftet tanken over dig.”

På dette tidspunkt var Kristian endnu ikke omvendt. Han var bevidst om, at Jesus var brudt igennem hans hårde skal, men han holdt endnu fast ved sin selvrådighed og trods.

”Jeg vidste, at jeg ikke havde fået gjort op med Gud. Jeg havde ikke overgivet mig. Der var noget i mig, som ikke ville.”

Da han fik mulighed for det, begyndte han på hospitalet at lytte til heavy-metal musik igen. Tanken om at blive frelst af Jesus gled i baggrunden, og frustrationen og bitterheden over ulykken kom til at fylde stadigt mere. Lægerne fortalte ham, at det var usikkert, om han nogensinde kom til at gå igen.

”Hvis du kommer til at gå, bliver det som en and.” Det var beskeden. I det perspektiv forekom fremtiden ham tom, og han vendte sin vrede over ulykken mod Gud. Gradvist var han ved at bygge den hårde skal op igen. Men så fik han et alvorligt tilbagefald.

Omvendelsens nat

Tilbagefaldet kom 3-4 måneder efter ulykken. I hele denne tid havde Kristian ligget i sin seng og været forpint af smerter, men dog kun i en grad, så det var til at leve med.

Men da der var gået 3-4 måneder, skulle han en dag forsøge at støtte på sine ben. Under forsøget kom en iskiasnerve i klemme, og smerterne blev herefter uudholdelige. De nye smerter var hos ham med uformindsket styrke i et halvt år. Lægerne gav ham den maksimale dosis smertestillende medicin hver 4. time, men han var kun nogenlunde smertedækket i den første time. I denne ene time kunne han sove. Men selv i søvne var han så forpint af smerter, at han blev lagt på et badeværelse for ikke at forstyrre de andre patienter med sin stønnen.

Det var i denne situation og tilstand, at Kristian blev frelst.

”En nat, hvor jeg lå med alt det her, brød jeg sammen og overgav mig: ’Jesus, du får alt mit, og så får jeg alt dit!’ Den nat så jeg, hvad det betyder at være kristen. Jesus viste mig, at han handler med mig på trods og ikke på grund af. Jeg var i den grad gået imod det, jeg vidste, var rigtigt og godt. Alligevel ville Jesus komme til mig og tage alt

mit skrammel. Det var det, jeg fik lov at se, og jeg er sådan set ikke kommet videre siden den nat. At Jesus frelste mig, ændrede ikke ved smerterne. De var der stadigvæk. Men nu havde jeg fred; jeg var fri, og jeg græd for første gang i meget lang tid. Jeg havde en Bibel hos mig på hospitalet, og nu begyndte jeg at læse i den, og musikken blev skiftet ud. Vendepunktet kom den nat. Jeg skulle helt derned, hvor jeg var presset helt i bund, før jeg overgav mig til Jesus.

Nu bagefter kan jeg se, at mine forældre var med til at bane vej for Jesus med det, de gjorde. Efter ulykken sad de hos mig dag og nat. De var fuldstændig uselviske i omsorgen for mig, selvom jeg havde gjort alt det mod dem, som jeg havde. De viste med deres liv, hvad det betyder at være kristen. At Jesus handler med os på trods. At vi bliver frelst af nåde.”

En velsignet tid

Efter et halvt år fortog de lammende smerter sig, og Kristian indledte et genoptræningsforløb på 2-3 år.

”Jeg magtede ikke så meget fysisk, så jeg fik nogle småjobs, hvor jeg arbejdede et par timer af dagen. Fritiden brugte jeg så på at læse i Bibelen, 4-5 timer om dagen. Det var en utroligt rig tid, den rigeste tid i mit liv med Jesus. Jo mere du er sammen med nogen, jo tættere kommer du på dem. Jeg oplevede, at jeg kom meget tæt på Jesus, og det var en velsignet tid.”

Gradvist begyndte Kristians krop at fungere igen. Alle hans lemmer kom til at fungere, og han kom til at gå igen – helt normalt. Ingen, der mødte ham, kunne se, hvad han havde været igennem. Gud gjorde store undere i hans liv både åndeligt og fysisk.

En dag var Kristian tilbage på hospitalet til en undersøgelse. Han sad på gangen og ventede på at komme til, da en læge standsede op og stod længe og så op og ned ad ham. Så sagde han med et lille smil:

”Jeg står her og bliver helt rørt. Det var mig, der tog imod dig den nat, du kom ind efter ulykken. Da jeg så dig, kan jeg huske, at jeg tænkte: ’Ja, hvad skal der blive af ham?’ Nu har jeg læst dine papirer om, hvad der er sket med dig. Det er utroligt!”

Kristians omvendelse førte også til et nyt forhold til hans forældre:

”Mit forhold til far og mor blev fantastisk godt efter ulykken. Vi kunne tale sammen om alt. Jeg fik et utrolig åbent og ærligt forhold til min far, hvor vi kunne være sammen både om det åndelige og om forskellige former for praktisk arbejde. Det var fantastisk.”

Sarah

Efter 3-4 år besluttede Kristian, at han ville til Israel igen for at besøge den kibbutz, han havde været i. Han havde efterladt et vidnesbyrd, som han ikke ønskede skulle blive stående. Nu ville han ned og fortælle, hvad der var sket for ham og med ham, og vidne om Jesus. Han tog en kristen ven med. Det blev en god tur, som fik afgørende betydning for Kristians videre liv:

”Vi talte vidt og bredt om Jesus. En af dem, som hørte på os, var en ung pige fra England, som hed Sarah. Hun havde aldrig mødt kristne før, så hun undrede sig meget over det, vi sagde. Hun var meget åben, og jeg talte meget med hende.

Efterhånden blev det klart, at vi var blevet forelskede. Det var svært, når hun ikke var kristen. Det er ikke nok at være åben. Du kan ikke klemme øjnene sammen og sige: Nu vil jeg være kristen! Sarah var åben, men hun ville gerne have et ben i hver lejr. Jeg sagde til hende, at det aldrig kunne blive os to som par, hvis hun ikke blev kristen: ’Du bliver aldrig den vigtigste i mit liv.’ Hun ville heller ikke leve på en løgn og lade som om, hun var kristen, hvis hun ikke var det. Så det eneste, jeg kunne gøre, var at bede for hende.”

Efter at Kristian rejste tilbage til Danmark, skulle Sarah tilbringe 4-5 måneder i Australien. Hun var søgende, og Kristian bad om, at hun måtte finde:

”Jeg bad Gud om, at han måtte sende hende noget eller nogen, der kunne fortælle hende om Jesus. Så ringede hun en dag og fortalte, at hun havde fundet noget i en skraldespand på et hotel. Det var en lille bog om at tro på Jesus og leve med ham. Det var en stor opmuntring for mig.”

Ikke desto mindre var det en anfægtelse for Kristian, at han gik og håbede på at få en pige, som ikke var kristen. Han ville gerne slippe hende, hvis det var Guds vilje.

”En nat ved et- eller halv to-tiden sagde jeg det til Gud, som det var: ’Jeg vil gerne stoppe med Sarah nu. Jeg ved jo ikke, om hun nogensinde bliver kristen. Hvis du vil, at jeg ikke skal stoppe med hende nu, så lad mig se hende i løbet af en uge.’”

På det tidspunkt var der stadig flere måneder til, at Sarah skulle komme hjem fra Australien. Det var nærmest umuligt, at Kristian skulle se hende inden for en uge. Efter bønnen lagde han sig til at sove. Et par timer senere, klokken fem om morgenen, ringede telefonen. Det var Sarah: ”Min far er død. Jeg kommer hjem med det samme.”

Sarah ville gerne, at Kristian kom til England for at være med til begravelsen. Så få dage senere mødtes de igen. Kristian havde svært ved ikke at se Guds hånd bag det, som skete:

”Jeg talte med min far om det med min bøn og Sarahs opringning. Han mente også, at jeg måtte tage det som et udtryk for, at jeg ikke skulle bryde forbindelsen til Sarah her og nu. Det gjorde mig tryk ved, at jeg var i Guds vilje og plan med det, jeg gjorde.”

Senere kom Sarah til Danmark og fik anledning til gennem længere tid at lytte til og få forklaret Guds ord. Gradvist voksede troen på Jesus frem i hendes hjerte. En aften, hvor Kristian havde bedt med hende, sagde hun, at hun ikke var søgende længere. Hun var kommet til personlig tro på Jesus som sin frelser.

Den tro deler Sarah og Kristian fortsat, nu som ægtepar og som forældre til to børn.

Frelse ved korset

I dag ligger ulykken og omvendelsen 33 år tilbage, men det, som Kristian dengang kom til tro på, er stadig rigdommen og trøsten i hans liv:

”Jeg er ikke kommet videre. Hver morgen, når jeg vågner, er det klart for mig, at jeg lever af nåde, både åndeligt og fysisk.

Jeg holder fast ved korset, og Gud siger, at når jeg er der, så er det nok for ham. Det må jeg tro, også selvom jeg ikke føler mig god nok.

Jeg kæmper stadig med det ene og det andet. Men Gud siger, at der er frelse ved det kors, og det er det, jeg lever på.”